



URSULA HEINZE DE LORENZO
PESMI

MALPICA

Susani Costa

Na severozahodu Španije,
v deželi po imenu Galicija,
ki jo z viharno roko
plodi Atlantik,
se pristaniško mesto
radovedno sklanja nad morje.
Odslej, od zime dalje,
je Malpica moja
in jaz njena.

Druga na drugo vpijeva,
in ne razumeva niti besede,
druga drugi si nežno bereva z obraza
in padava vznak v veter,
se glasno dajeva v usta
in opirava na slani čas.
Na drugem koncu sveta so
moj dom, moje otroštvo, moje srce.
Kaj je, razen tebe, sploh mojega,
povej,
Malpica.

ZMEDENE BESEDE

Zmedene besede
z mojih rok
zabijajo strele
v tvoje nebo

sekajo rane.
 Tvoja usta se razpirajo
 z dvojnim dnom.
 Niti čas
 ne zliže
 bolečine.
 Čez morje
 besed
 ni nobenega
 mostu.
 Ko so izrečene,
 jih žene v neskončnost.
 Morda pogled
 s kazalcem potrka
 na modrost.
 Veter
 jo odnaša
 kot kos perila.

MOSTOVI LET

Čez mostove let
 se spotika srčni utrip,
 sesa življenje iz stavkov,
 ki čemijo v dežju in molčijo;

po nekdanjih poteh
 se še vedno podijo isti vetrovi,
 zdrznejo se, ko nas spet zagledajo.

V molku se krhajo
 prvi listi, legajo na tvoje telo,

strah se spreminja v obup,
 objem postaja laž,
 čas se počasi izgublja v reki,

od njegovega pogleda se ljubezen
 osuši čisto do dna,
 obrabljen spomin vsakogar zadene;

ničesar ni več, mrtvi smo in nemi,
 ko nam noge golta pepel.

MINLJIVOST

Pod mojimi nogami minljivost
mendra solze na tvojem grobu,
mojih las se oprijema strah,
da bi se na njih spočil.

Skodrani veter, kot listje v jeseni,
se laže v sanjah,
medtem ko usihajo kostanji
in dež riše sence.

Ne hlipaj v solze,
saj nimajo besed zate.

MOGOČE

Mogoče
bo skovirjev molk
prestrašil temo
in bo mesec zapeljan
zamudil svoj zaton.

O čem se v gozdovih menijo zvezde,
ko jih noben glas več ne doseže?

Roka z luninim srpom
nažanje misli
in jih zloži v velik stog.

Ko jih jutro raztroši,
so postarane in sprhnele.

Svojim koreninam so drevesa nevoščljiva,
ne kamnom,
ki so vsak dan lačni toplote.

URA V ŠKOLJKI

V školjki ura bije,
ko se morje brez plime
v vodnem ogledalu sleče
in se oklene trenutka.

Z mojih ust se v tvojih ustih
oglaša oseka strasti,
najina voda išče tolmun,
da bi se napojila.

Prepolne noči se zlivajo čez rob,
na situ prebirajo šodrasti dan,
s tisoči sider se zagrebejo
v moje runo, ki ga zasipava pesek.

NA ROBOVIH

Ujeti ravnotežje
na robovih
senc
in verjeti v smeh.

Sredi razpotij
razuma
iti povprek čez ovinek
in seči do cilja.

V naročju
ljubezni
zavreči besede
in sleči poljube.

Nežnosti snamejo obraz
in te vržejo v svet.

V STOLPU LET

Zvon
v zvoniku let
čaka na svojo uro
Ta nikoli
ne pride
sama.

MEGLA

Megla v naročju poletja
črnina bezga
ptice dušijo svojo pesem

in stočejo
senca nudi
počitek svetlobi
sonce nestrpno
naslika cvet
zraku na čelo
da bi ga prepoznal.

LASTOVICA – VETER

Lastovica veter
čas listja
sapa spomina
pravljčni stolp
usta ljubezni
klic večera
senca kot zid
brleče spanje
hiša megle
sama s seboj
zdajšnja
nekdanja

se v tebi razpuščam.

BESEDA

Beseda
kane
z ustnic
na roko
napiše
pesem
v tvoje oko:
hrepenim
po tvojih ustih.

ŠE IN ŠE

še in še
tvoje naročje

še in še
moje upanje

še in še
tvoje besede

še in še
moje želje

še in še
tvoj glas

še in še
do bolečine

kdo si
kdo sem

Prevedla Anja Uršič in Marko Kravos

BESEDA O PESNICI

Pisateljica, pesnica in prevajalka, se je rodila 1941 v Kölnu. Študirala je germanistiko. Po diplomi je nekaj časa predavala nemščino in angleščino v Nemčiji.

Po poroki z galicijskim filologom Ramonom Lorenzom se je 1968 preselila v Galicijo (severozahodna Španija). Od 1973 do 1977 je bila lektorica za nemščino na univerzi v Valladolidu. Zdaj živi v Santiagu de Compostela, piše, prevaja in sodeluje pri galicijskem radiu in časopisu. Bila je ena od ustanovnih članov Galicijskega PENa, od 1991 je njegova predsednica, hkrati pa je tudi podpredsednica Mednarodnega komiteja za prevajanje in jezikovne pravice pri Mednarodnem PENu in od 1995 članica Vzhodnonemškega PENa.

Ursula Heinze de Lorenzo je dvojezična avtorica: pisati je začela v nemščini, po preselitvi v Galicijo je začela pisati v galicijščini (galego), jeziku svoje nove domovine – njena najpomembnejša prozna dela so napisana v galicijščini –, v zadnjih dveh letih, po materini smrti, pa se je v poeziji vrnila k nemščini. Mati je bila tako rekoč njena edina vez s staro domovino in njena smrt jo je močno prizadela. Morda jo je prav občutek, da je dokončno »izgubila« staro domovino, spodbudil, da se je vrnila k materinščini, vsaj v poeziji.

Dela:

romani: O soño perdido de Elvira M. (Izgubljene sanje Elvire M.), 1982
Anaiaansi (Anaiaansi), 1989

Culpable de asasinato (Kriv za umor), 1993 – zanj je prejela Galicijsko nagrado za roman »Blanco Amor« 1993 in nagrado »Losada Diéguez« 1994 za najboljšo literarno delo leta